

Prakrálovna.

Již odedávna zachvívá se v lidech vědění o Prakrálovně, která je mnohými nazývána také Pramátí nebo Královnou nebes. Je pro ni ještě mnoho označení a, jako vždy, představují si lidé s označením také něco zcela určitého, co asi přibližně odpovídá tomuto **označení**, které je tu přece k tomu, aby o tom v duchu probudilo obraz.

Tento obraz řídí se pak přirozeně vždy podle příslušného druhu označení a v neposlední řadě také silně podle druhu bytosti a vzdělání člověka, který podle slyšeného nechává v sobě obraz vyvstat. Avšak vždy dává každé **jiné** označení vyvstat také jinému obrazu. U lidského ducha to není ani nijak jinak možné. Označení ve slovech probouzí obraz a obraz opět formuje dále pak následující **pojem**. V tomto pořadí spočívá kruh pohybu pozemského člověka, nebo lépe řečeno pozemsky inkarnovaného lidského ducha.

Odloučí-li se pak od země, tak odpadá pro něj také označení ve slovech, jak je požaduje a zná pobyt na zemi, a zůstává mu ještě obraz, který v něm má pak formovat pojem.

Pozemské slovo a obraz, který vyvstává v duchu, jsou tedy pro lidského ducha pomocné prostředky k tomu, aby se zformoval pojem. K těmto pomocným prostředkům se nakonec připojuje ještě barva a tón, aby pojem teprve správně doplnily. Čím výše dojde ve stvoření lidský duch, tím silněji vystupuje pak do popředí barva a tón ve svých účincích; obojí pak ve skutečnosti nejsou dvě oddělené věci, nýbrž jsou jen **jedno**.

Člověku se jen **jeví** jako dvojí, protože ve svém pozemském druhu není schopen obojí uchopit jako jedno. —

Spolupůsobení barvy a tónu k vytvoření pojmu nacházíme však také zde na zemi, již v této hrubohmotnosti, i když je jejich vztah jen slabě naznačen; neboť často hraje při vytvoření pojmu o nějakém člověku ne nevýznamnou, i když lidem ve většině případů nevědomou roli jeho výběr v barvách pro jeho okolí a oblečení.

A při mluvení vlivem u něj používaného měnícího se druhu tónu bezděčně nebo také chtěně se to nebo tamto řečené přímo podtrhne, vyzvedne a, jak se zcela správně říká: „zdůrazní“, aby se řečeným vzbudil zcela **zvláštní** „dojem“, což neznamená nic jiného než chtít nechat tím vyvstat v naslouchajícím správný pojem.

Toho se také ve většině případů dosáhne, protože naslouchajícímu se skutečně usnadňuje vytvořit si při příslušném zdůraznění správnější „představu“ o řečeném.

Přirozeně jinak tomu není ani s důsledky různých pojmenování Prakrálovny. S pojmenováním Prakrálovna vyvstává zcela jiný obraz než při označení Pramáti. Prakrálovna také dává beze všeho dalšího určitý a oprávněný odstup, zatímco Pramáti chce vnitřně spojit.

Mimo to musí všechno právě o tom zůstat člověku vždy jen **mlhavým** pojmem, protože s každým pokusem o pochopení může se přivodit jen nesmírné zúžení a zmenšení skutečného, které mu nedá **to**, čím **jest!**

Navzdory tomu však chci o tom něco říci, protože jinak nezdravá fantazie lidí, podnícená, usměrněná a také řízená jejich domýšlivostí, vytváří o tom představy, které se při tom snaží jako vždy tlačit nápadně do popředí nějakou důležitostí a zvláštní hodnotu pozemského lidského ducha.

Aby to nemohlo nastat a aby nedošlo k uvedení v omyl, chci o tom jednou promluvit, zejména proto, že v nyní již existujících představách spočívá mnoho falešného.

Působí zde příliš mnoho vlastního myšlení a přání lidí. A to přináší vždy zmatek, když se jedná o věci, které si člověk vůbec nemůže vymyslet, nýbrž které může shůry dané prostě jen obdržet, za předpokladu, že v sobě k přijetí připraví půdu, k níž patří **pokora**, kterou člověk současnosti nemá.

Aby byl zmatek ještě větší, nazývají mnozí lidé královnou nebes také **pozemskou matku Ježíše**, což by se při určitém pochopení přísných prazákonů stvoření vůbec nemohlo stát možným, protože pozemský lidský duch, jakým Maria z Nazaretu byla, se nikdy nemůže stát Královnou nebes!

Tak tomu bylo s různými vnuknutími a zjeveními, která měli mnozí umělci a jiní lidé o Královně nebes s korunou, nikdy však nebyla o Marii z Nazaretu, pokud se při tom vůbec jednalo o obrazy podávané shůry. Ba v mnoha případech to byly jen vlastní výplody fantazie.

Avšak **pravá** zjevení ukazují vždy obrazy Elizabeth s hochem Parsifalem nebo také bez něj. Byly to jen živé obrazy, ukazované vůdci, nikdy Elizabeth sama, která nemůže být lidmi spatřena, pokud nejsou k tomu zvlášť uzpůsobeni a obdařeni, což

není tak jednoduché.

Tyto obrazy však zůstaly lidmi vždy nepochopeny. Byla to sice Královna nebes, v tom měli pravdu; neboť k ní směřovali přece také většinou své touhy a prosby; avšak ona nebyla totožná s Marií z Nazaretu. Zde lidé sestavili opět něco sami, aniž by našli skutečnou a pravou souvislost. Dělají to vždy žel jen **tak**, jak si to **sami** myslí, a domnívají se, že to pak musí být také správné, zatímco vůbec nejsou schopni vmyslet se až do Božského.

Také zde způsobili pozemští lidé v domýšlivosti svého vlastního vědění mnoho zla a nesmírně tím ztížili Marii z Nazareta její cestu. Byla to pro ni muka, když byla jimi samými takto nucena ke spojení s těmito falešnými cestami pozemských lidí.

Takové omyly mají svůj zcela pochopitelný původ opět v největší Světlu nepřátelské nákaze lidských duchů, v jejich **duchovní lenosti**, která je pod nadvládou rozumu činí domýšlivými pozemskými otroky, nebo je v náboženském chtění žene do protikladu všechno v dětinských představách pokládat za možné. Říkám výslovně **dětinské**, protože to není dětské; neboť dětské má v sobě mnohem zdravější formy, zatímco domýšlivá vázanost na pozemské, jakož i dětinský druh představ poskytuje jen nezdravé, kusé dílo.

Proto volám i dnes znovu: **Učte se přijímat**, lidé, teprve pak se můžete stát v tomto stvoření skutečně velkými!

V tom spočívá pro vás **všechno**, jestliže chcete být šťastní a vědoucí. Avšak k tomu se **musíte** podvolit, jinak nemůžete nic

obdržet. A proto vám doposud zůstalo odepřeno užívání skutečných **drahocenností** tohoto stvoření.

Dnes mohu vám, kteří chcete přijímat, vysvětlit tak mnohé, pokud jste správně přijali přednášku „Bytostné“; neboť to vás učiní schopnými mě také pochopit. Musela předcházet vysvětlením, která budou nyní zvolna následovat.

I já jsem mluvil již v Poselství o Prakrálovně ženství, která nese jméno „Elizabeth“. Označení Pramáti je také pro ni zcela správně použito, jen si člověk při tom musí také představit to správné, pokud se chce v pojmu přiblížit Pravdě.

To „představování si“ je obraz, o kterém jsem mluvil, který tvoří pomůcku pro formování pojmu v činnosti lidského ducha.

Nechte nyní před sebou nejdříve vyvstat mé přednášky o bytostném, v nichž jsem řekl, že ženství, tedy tím také žena, tvoří neustále přechod, most od jednoho stupně stvoření ke druhému, dolů i vzhůru!

To je zákon, který začíná na **tom** stupni, kde vědomí vlastního já jednotlivých druhů bytostí je schopné se rozvinout. A tento stupeň je **nejprve v Božském**, v Božské oblasti!

Vy přece víte, že jedině Bůh je bezbytostný! A s ním ve svém původu jako oddělené, a přece trvale jednotné části jeho Synové.

Všechno ostatní je bytostné. K tomu patří v první řadě jako sloupy trůnu čtyři archandělé. Tito zachvívají se ještě dokonale a jedině ve vůli Boží, aniž by ze sebe sama chtěli něco jiného. A protože není ničeho, co by se ve stvoření podle zákona Božího

samočinně nepřeměnilo ve formu, nesou tak tito andělé, kteří ze sebe sama nevyvíjejí žádnou vůli, nýbrž se jen zachvívají ve vůli Boží, křídla, tedy **perutě**!

Perutě jsou formou učiněný výraz jejich druhu a důkaz o tom, že se čistě zachvívají ve vůli Boží a nechtějí nic jiného. Pokud by se v tom změnili jako kdysi Lucifer, tak by musely jejich perutě samočinně ochrnut a nakonec pak zcela strnulé odpadnout, jakmile by již nebylo úplné zachvívání se ve vůli Boží.

A čím čistěji se zachvívají v Boží vůli, tím zářivější a čistší také jejich perutě jsou!

Kde však může povstat vědomí vlastního já, tam tyto perutě odpadávají, a u duchů nejsou od počátku vůbec vyvinuty, protože duchovno má rozvíjet **vlastní** chtění a nezachvívá se bezpodmínečně v Boží vůli.

Potřebujete si při tom jen zvyknout na myšlenku, že ve stvoření je všechno bez výjimky **skutečné**, a v bytostném tím výraznější, protože tam vůbec nepřichází v úvahu vlastní chtění, nýbrž všechno se v něm bez výhrady vřazuje do Boží vůle.

Právě v **této** okolnosti však spočívá síla, kterou si naprosto nedovedete představit. Ve vzdání se sebe sama nebo odevzdání se tkví moc, která také to, co vy nazýváte přírodou, přetváří. Jen na jedno chci vám při tom poukázat, protože to vám snad může pomoci snáze pochopit vývody, když vás povedu do světa zvířat zde na zemi. Dokonce ještě zde, v této hrubé hmotnosti, mají zvířata schopnosti, které vy nemůžete napodobit a které pocházejí jen z odevzdání se a vpravení se do zákonů stvoření.

Pozorujte **ochranné zbarvení** zvířat, která ještě volně žijí v přírodě a jsou s ní proto ještě těsněji spojena! Musíte často zvířata pozorně hledat, a můžete je tak jen stěží odlišit od jejich okolí, ve kterém žijí, neboť jsou tak dobře tomuto okolí přizpůsobena za účelem ochrany před svými nepřáteli.

To nastalo jedině vlivem přirozené touhy těchto zvířat, kterou v sobě nesou; nebýt při nebezpečí snadno viditelnými. Toto přání, tato touha vytvořila barvu jejich peří, jejich srsti nebo jejich kůže samočinně tak, že se současnému okolí zcela přizpůsobila, a proto jsou od něj obtížně rozeznatelná. K tomu dochází pouze proto, že zvířata se pohybují nenuceně v zákoně stvoření, aniž by si ve chtění vědět vše lépe nastavěla překážky, krátce, mohou ještě **přijímat**, i když nevědomě, avšak přece přinejmenším ještě odpovídající zákonům.

Podívejte se jen na lva nebo tygra, leoparda, hleďte na lasičku, která dokonce i v zimě mění barvu podle sněhu, pozorujte jednotlivé motýly, všude budete tuto nápadnou schopnost přizpůsobení nalézat.

U domácích zvířat je to všechno však již zakrnělé, protože se cítí být chráněna a v těchto věcech zpohodlněla.

Avšak vy byste v tom mohli jako **vědoucí** dokázat ještě zcela jiné věci, pokud ... byste se vpravili do Božích zákonů tohoto stvoření! Prožívali byste zázrak za zázrakem. Avšak dobře si pamatujte, nikdy podle **vašeho** chtění! Neboť v něm spočívá hranice.

Tak mnohý si vskrytu snad řekne, tak nám to ukaž přece **ty**, který všechno víš a znáš zákony! Raz si svou cestu zde na zemi

tou mocí, která je ti přece tak vlastní. Muselo by to přece být jen radostí pro všechny, tě následovat. Radost, štěstí a mír, bez těžkého boje a bez starostí.

Já vím, že ten či onen na to letmo pomyslí, i když se také okamžitě pak kousne do jazyku, aby mu ani slovo nevyklouzlo, a předhazuje si pak, že je nehodným, aby přijal slovo Poselství z Pravdy.

A má pravdu, když sám sobě spílá za takovéto myšlenky; neboť by to bylo opakováním těch posměvačů u Ježíšova kříže, mezi nimiž se nacházeli ještě i takoví, kteří **toužili** po **znamení** Boží moci, aby jím sami sebe posílili. Mezi nimi se nalézali skutečně mnozí chtějící dobro, kteří zde volali: „Jsi-li Syn Boží, tedy si pomoz sám! Sestup z kříže dolů!“

Nebyl to jen posměch, nýbrž také mnohá úzkostlivá touha, která se tu a tam vyjádřila. A bylo to lidské.

Proto není tak podivné, když tak mnohý z mých posluchačů dnes podobně smýšlí. Avšak zapomíná, že **já** přece **stojím ve vůli Boží** a nechci žít ve vůli lidské, nýbrž jedině a zcela ve vůli Boží. Jen ji chci splnit, a nic jiného, jak to také činil Kristus. **A tato Boží vůle je podmíněna v zákonech tohoto stvoření.** Ona neposkytuje podívanou, která by byla mimo těchto zákonů.

Já vím, co Boží vůle jest, a ona se na lidstvu naplní **v tom** okamžiku, kdy má splnění nastat. Ani jediná vteřina nebude při tom promeškána. Jen všechny **cesty až do té doby** jsou schopné pohybu, tedy jsou v tom možné tak mnohé změny. Pevně stanovené kotevní body jsou však neochvějné a nelze jich posunout ani o vlásek.

Právě **v tomto vědění** trpělivě vyčkávám a snažím se vždy vyrovnat se s přítomností, jak ke mně přichází; neboť se také vždy následně ukáže, jak bylo nutné, **naléhavě** nutné ji prožít, aby se dosáhla **taková** jasnost ve zralosti povolanych a **taková** pevnost jejich duší, která být **musí** a je nevyhnutelná. **Proto** je mnohdy ještě velmi nutné, že musí být tvrdě vytepaní a prožhaveni, vykováni starostmi a boji, dříve než mohou obstát a dosáhnout cíle, který jim teprve umožní nutné veliké tvoření ke splnění jejich úkolu! —

Avšak chci k vám mluvit o **Prakrálovně**! Odbočil jsem od toho kvůli vašim myšlenkám, abyste mě mohli nyní klidně následovat dál.

V Božském, **mezi** archanděly a Věčnými, již se stali sebevědomými, zvanými v Božském starci, jejichž bytí je před stupni Božího trůnu, tam, kde se v Božské sféře nalézá hrad Grálu, je nutná přeměna, která zahrnuje celé světy.

Nesmíte si tento obraz představovat příliš malý. Celé dálky světů leží mezi archanděly a výchozím bodem Božské oblasti, kde je hrad Grálu od věčnosti zakotven, tedy kde je hranice **bezprostředního** působení Božího vyzařování.

To nemá co do činění s tou částí hradu Grálu, která vám byla doposud dána ve známost jako nejvyšší **ve stvoření**; neboť tato líčením vám známá část je až v čistě duchovním, mimo bezprostřední Boží vyzařování.

Avšak jen **stupně** Božího trůnu až **sem** samy již obsahují dálky světů, a ve skutečnosti i celé světy.

Jak nyní sami můžete při troše uvažování seznat z přednášky „Žena a muž“, je nutné, aby při každé změně ve stvoření bylo bezpodmínečně ženství jako most! Tento zákon se neobchází ani v Božské sféře.

Věční starci v Božském, kteří se mohli na hranici Božské sféry stát sebevědomými, protože to pak dovolila velká vzdálenost od bezprostřední blízkosti Boží, nemohli by existovat, a stejně tak by nemohli být zformováni archandělé, pokud by Prakrálovna jako praženství se **předtím** nestala prostřednicí k této přeměně a zformování, jakožto nezbytný most.

Přirozeně to nemá co dělat s pozemsky hrubohmotným druhem a myšlením. Není při tom vůbec nic osobního, nýbrž jsou v tom mnohem větší události, které si vy snad nikdy nebudete moci představit. Musíte se při tom snažit jen následovat, jak jen to bude možné.

Elizabeth je nejprvnější **Božsky bytostné** ztělesnění vyzařování, forma čisté Boží lásky, která jako v tom jediná přijala nejideálnější žensky utvořenou formu. Je tedy praformou **vyzařování** Boží lásky, kterou jako první ve své formě nese!

Ježíš je formou živoucí, bezbytostné Boží lásky samotné, jakožto část z Boha.

Mluvím o těchto věcech pouze proto, aby ve vás nevystal žádný falešný obraz a abyste mohli alespoň tušit další souvislosti o těch místech, kde se budete muset ve svém chápání jdouce vzhůru zastavit, i když při tom vezmete za základ, že zákony také tam nahoře zůstávají **jednotné**, protože přece odtamtud přicházejí. Jsou tam dokonce ještě mnohem jednodušší, protože

se teprve později musí směrem dolů rozdělit v mnohá odštěpení, a proto vypadají mnohem rozvětvenější, než skutečně jsou.

Jestliže vám řeknu, že každý cit, každé hnutí tam nahoře je děním, které svými účinky dává zářit do všech světů a klesá dolů na miliardy menších osobností, vedle všeho věčného, tak jsou to jen nedostatečná slova, která vám o tom mohu dát, jen slova vaší vlastní řeči, ze kterých se musíte pokusit udělat si nějakou představu.

Skutečnou velikost věci samotné je zcela nemožné podat slovy, lze ji pouze naznačit.

Tam je tedy Prákrálovna ženství a má trůn v Božské části hradu Grálu! Jen při vzniku Parsifala, části Imanuele, přebývala dočasně zahalená v nejvyšších zahradách čistě duchovní části hradu, těsně u hranice k Božskému.

Má tedy svůj původ v Božském, má i velkou Božskou bytostnost archanděla, a přesto nese v sobě vědomí vlastního já ve zjasnělém druhu. Vedle ní jsou archandělé a dále dolů Věční, Nejstarší v Božském, kteří jsou zvaní starci nebo staršími, protože jsou věční a byli tedy vždy, od věčnosti, tak jako hrad Grálu v Božském jakožto zakotvení Božího vyzařování, které jako On věčně bylo a je, a jako je také Elizabeth, Prákrálovna ženství.

Avšak ona je **pannou!** Přesto je zvána Pramátí a Parsifal ji nazývá matkou. Božské mysterium, které lidský duch vůbec nikdy nepochopí, k čemuž je příliš daleko vzdálen a musí tak navždy zůstat. Ona je v Božském pravzor všeho ženství, podle kterého se ženství prastvořených formovalo jako věrné obrazy.

Vy vidoucí, kteří jste omilostnění někdy ji spatřit, jakmile byl váš zrak k tomu otevřen učednictvím, které vám darovalo jiskru čistě duchovního, vy budete nyní chápat, proč vidíte tvář Elizabeth vždy zahalenou více nebo méně hustým závojem! Závoj **není** před tváří Prakrálovny, nýbrž on spočívá před **vaším** duchovním zrakem, který není schopen Božské vidět jasně, a proto je vidí jen jako skrze nějaký závoj, jestliže je omilostněn k tomu, aby někdy **mohl** zřít.

Teprve učednictví uschopňuje vás k tomuto omilostnění, jinak byste to nemohli vůbec učinit; neboť být učedníkem znamená: Být nejmladším v **čistě duchovní** říši! Nejmladší v úrovni ležící **nad** rájem, stojící na nejzazší hranici, sloužící **jako most**.

Tvořící prostředníka mezi prastvořenými a rájem později stvořených, kde se mohou zdržovat ti nejdokonalejší z nich. K tomu jsou učedníci uzpůsobeni skrze jiskru čistě duchovního, která jim byla učednictvím propůjčena. Jsou to učedníci, tedy do čistě duchovního povznesení lidští duchové pozdějšího stvoření.

Není jich mnoho v poměru k velikému dílu, které úzce propojuje všechny části stvoření, aby paprsky Světla mohly proudit volněji a mnohem snáze, aby nyní mohly propůjčit všem tvorům nejsilnější pomoc, čímž mohou pevněji stát v touze po Světle a jeho pravěčných základních zákonech, které nesou celou stavbu stvoření, podporují a udržují, aby zlo nemohlo opět nově vyvstat, potom co dosavadní bylo zcela zničeno.

Skutečnou **říši Boží** má ještě zákonitě předcházet vzkříšení ve zničení všeho starého!

Avšak vy všichni máte pak pomáhat, plnit vůli Boží na zemi

a podle ní žít, vzorně pro všechno lidstvo, které bude smět přečkat soud.